

de store Skatteydere rejser bort. Men hvis den Sag er saa ubetydelig, hvis det kun drejer sig om, at en eller to rejser bort, hvorfor saa rejse alt det Postyr? Finansministeren udtalte i sin Tid, da nogle store Skatteydere rejste til Amerika: Lad dem ryge og rejse! Kommunerne kunde sige det samme. De paagældende rejser jo for deres Vedkommende kun hen et andet Sted i Landet, og Staten faar sin Skat lige fuldt. Ulykken er altsaa ikke saa stor, og jeg ved ikke, hvad alle disse Bestemmelser til at stavnsbinde dem hist og her skal til. Det er dog kun ganske lokale Interesser, der gør sig gældende her, og ikke virkelig nationale Interesser. Hvis de som den Mand, der en Gang i forrige Samling her blev nævnt af Ministeren, rejste til Amerika, saa var det en anden Sag — om ham havde Ministeren et meget grelt Udtryk —, men her er der kun Tale om at rejse til et andet Sted i det samme Land, og det kan jo være lige godt, enten vedkommende bor i den ene eller den anden Ende af Landet. Men naar man fra den Kommune, der har vedkommende Skatteydere, kræver at værge om dem og beholde dem, saa synes jeg ikke, at man i samme Aandedræt kan sige, at Kommunen godt kan undvære dem, hvis de vil rejse, det synes jeg ikke stemmer sammen.

Selvfølgelig er København et godt Sted for Virksomhederne — det er en helt anden Ting —, men mange af Virksomhederne kan vel ogsaa godt ligge et helt andet Sted. Hvad er der f. Eks. til Hinder for, at mange af de mindre Rederier, hvis hele Virksomhed ledes fra et lille Kontor med nogle faa Mennesker, lige saa godt kan ligge ude i Hellerup eller Skodsborg eller et andet Sted? Mange af de Virksomheder, der ligger her i København, kan spredes ud omkring i Landet. Har man gode Kunder og gode Virksomheder i en By, skulde Formaalet være at værne om dem. Det eneste, jeg har ment — maaske jeg ikke har været saa heldig at forklare det tydeligt for Ministeren —, er, at man ogsaa burde tage noget Hensyn til de Mennesker og de Virksomheder, som Byen i Virkeligheden har de største og bedste Indtægter af, og det med den allermindste Ulejlighed.

Forsvarsministeren (P. Munch): Det ærede Medlems Bemærkninger, som knytter sig til § 8, kan jo ikke være rigtige, naar det ærede Medlem siger, at det kun er lokale Interesser, det drejer sig om.

§ 8 gaar jo nemlig ikke i den Forstand ud paa at sikre den ene Kommune i Forhold til den anden, men paa, at man ikke ved Hjælp af Flytning fra den ene Kommune til den anden skal undgaa en højere Skatteprocent og derigennem blive fri for en Ydelse til Samfundet efter det Steds Forhold, paa hvilket man har tjent denne Indtægt. Det er virkelig ikke, hvor det gælder om at undgaa en Beskatning af en meget stor ekstraordinær Indtægt, nogen tiltalende Bevægelse at foretage en saadan Flytning, og det er naturligt, at det har vakt en almindelig Uvillie mod paagældende og har medført Krav om, at man skulde kunne hævde Samfundets Ret til, at vedkommende ikke skal kunne unddrage sig Byrder, som andre, der har været stillede paa lignende Maade, men som ikke foretager en lignende Flytning til et Skattely, kommer til at bære. — Det ærede Medlem sagde nu, at man meget vel kunde flytte et mindre Rederi fra København til Hellerup. Det maa da nærmest være et Argument for den Del af Lovforslaget, som gælder den almindelige Beskatning, at noget saadant kunde ske. Denne Del tilsigter jo netop at hindre, at man faar en Indtægt fordelt paa en uretfærdig Maade mellem Kommunerne. Nogen større Betydning tror jeg ikke, den Art Bevægelser vil faa, og jeg kan ikke se, at den Lovgivning, der her er Tale om, vil kunne tilskynde hertil.

Richelieu: Jeg vil kun sige til den højtærede Minister, at jeg paa intet Tidspunkt har sagt, at København har misbrugt den Magt, den havde overfor de store Skatteydere. Jeg har ikke noget imod, at den, der flytter, betaler Skat paa det Sted, han fraflytter, indtil den Tid, han rejser, men det, jeg har noget imod, er Princippet, at man finansielt binder en Mand i to Aar til en Plads, hvor han ikke bor. Der er ingen, der har sagt, at København har misbrugt sin Magt. Jeg har udtrykkelig sagt, at København hidtil har værnet og værget om de store Virksomheder; derfor har den de mange Virksomheder, og den har ogsaa værnet om de store Skatteydere. Det staar ikke i Københavns Magt ubegrænset at beskatte dem; det kommer Ministeren stadig tilbage til, men det er slet ikke det, der er Pointen i Sagen. Pointen er det Princip, der ligger til Grund, at man binder en Mand med et finansielt Stavnsbaand i to Aar og med tilbagevirkende Kraft paa omtrent et Aar. Jeg synes, at dette